

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 26

Tony chậm rãi day phần thái dương đau nhức; đây rõ ràng là hệ quả không mong muốn của quá trình lão hóa. Trước kia, sáu cốc rượu Scotch lớn chẳng nhằm nhò gì với ông. Chắc chắn chúng không thể làm ông chệnh choáng đến thế này.

Nhưng cơn đau đầu là thứ làm ông ít phiền não nhất trong sáng nay.

Có cái phát minh gì ông đã từng nghe qua nhi? Một loại bài kiểm tra sự khéo léo kết nối với máy tính mà ta phải vượt qua để có thể truy cập được mạng. Cho nên, nếu đã uống, ví dụ như khoảng sáu cốc Scotch lớn trong buổi tối rồi sau đó có một khao khát cháy bỏng là gửi một bức thư điện tử mà nếu không say thì ta sẽ chẳng bao giờ dám gửi ta sẽ không thể gửi nó đi.

Trừ phi ta luôn luôn có thể làm được, tất nhiên, vì đây là Beverly Hills. Chỉ cần gọi cho ai đó, một nhân viên hoặc người làm ở Blok-Unlokl và thu xếp cho họ tới nhà, trả một khoản phí còm để họ làm mấy thao tác khéo léo cần thiết cho phép ta vào được email.

Nhưng vì ông vẫn chưa cài đặt cái phát minh đặc biệt đó, nên ông thậm chí không cần phải làm vậy. Thay vào đó ông mở máy tính xách tay, nhập địa chỉ thư điện tử của Martha vào, gõ tin nhắn của mình và ấn Gửi.

Thế là xong. Chỉ đơn giản vậy thôi.

Đơn giản một cách ngu ngốc.

Và ông cũng không say đến mức không nhớ nổi mình đã viết những gì. Dù câu chữ của ông không được văn vẻ cho lắm nhưng chúng xuất phát từ con tim. Con tim tổn thương, cô đơn, tuyệt vọng và say mềm của ông. Ôi Martha,

Anh biết anh không nên làm thế này nhưng anh vẫn phải viết cho em. Anh nhớ em. Anh nhớ em lắm, Martha, lúc nào cũng nhớ. Anh biết là không nên, nhưng như thế chỉ làm mọi việc càng thêm tồi tệ. Anh đã gắng hết sức để quên em đi. Nhưng em biết không? Tình hình chẳng suôn sẻ chút nào.

Anh hy vọng mọi việc vẫn ổn với em. Em có bán được nhiều tranh không? Anh hy vọng em không cho đi tranh của mình nữa. Henry thế nào? Em vẫn khỏe chứ? Anh sẽ không hỏi em có nhớ anh không.

Thôi, anh đi ngủ đây. Chẳng biết em có đọc bức thư này không nữa. Có thể em sẽ xóa luôn mà không hề liếc qua. Nhưng đừng lo, dù sao anh cũng không hy vọng nhận được hồi âm.

Xin lỗi em. Anh chỉ cần nói ra điều này.

Anh yêu và nhớ em, Martha xinh đẹp ạ, nhiều hơn em tưởng. Nhưng anh hiểu.

Hạnh phúc nhé.

Yêu em,

T x

Tony nhìn màn hình máy tính sáng lên. Có phải lần này ông đã vượt quá giới hạn? Liệu trong hộp thư của ông có bức thư nào từ luật sư của Martha, cảnh báo ông rằng những tin nhắn của ông có yếu tố quấy rối và nếu gửi thêm bất kỳ bức thư nào nữa, ông có thể sẽ bị bắt ngay lập tức?

Rồi tim ông thót lại, bởi trong số những bức thư tới đêm qua có một bức của Martha. Lần đầu tiên sau hàng tuần trời, cô đã trả lời ông. Tony tập trung thờ đờ. Trong vài giây ông không thể tự mình mở được bức thư, nhớ đâu phản ứng của cô tàn nhẫn quá sức chịu đựng của ông. Nếu cô thông báo cô sẽ chặn địa chỉ thư của ông, ông có thể phải chấp nhận từ bỏ mọi nỗ lực liên lạc với cô.

Làm sao ông có thể chịu nổi điều đó?

Tay ông run run khi di chuyển con chuột.

Click.

Thư của Martha hiện trên màn hình.

Rất ngắn gọn và đi thẳng vào vấn đề, cô viết:

Em cũng nhớ anh.

“Ôi em nhớ anh quá đôi!”

“Anh không thờ nổi.” Niall cười toe toét với cô, tóc anh ta ướt nhẹ nước mưa. “Em làm anh nghẹn mắt.”

Roo nói lỏng vòng tay; khi anh ta bước qua cửa trước, cô đã lao đến như một con khi. “Em không thể kiềm chế được. Em vui quá. Anh cũng có một cuối tuần đau khổ phải không?”

“Em nghĩ sao nào?” Anh ta buộc phải dành ngày nghỉ cuối tuần để tham dự một hội nghị kinh doanh ở Southampton. “Anh có mục tiêu bán hàng và chiến lược mở rộng nhiều đến thế này này. Chúa ơi, đừng nói về nó nữa. Em,” ngón tay anh ta khéo léo tháo tung chiếc áo lót xa tanh màu xanh dương của cô, “đẹp tuyệt.”

“Anh cũng không tệ đâu.” Roo trả đũa bằng cách kéo tuột chiếc áo khoác và tháo cà vạt của anh ta. Cô sẽ không hỏi về Yasmin và Ben. Cô thậm chí còn không hề nghĩ tới bọn họ. Lúc này là trưa thứ Hai, Niall đã lao từ chỗ làm tới đây và hai người chỉ có bốn mươi phút trước khi anh ta phải quay về. Thời gian là vàng. Cho nên cô cũng đang ăn mặc rất kiệm vải để sẵn sàng...

Ba mươi phút trôi qua theo cách tuyệt vời nhất mà người ta có thể tưởng tượng. Da óng ánh mồ hôi, Roo nằm ngửa trên giường, khoan khoái duỗi chân tay giống như một con mèo. Niall vừa mở vòi sen trong phòng tắm nơi đầu cầu thang. Trong mười phút nữa anh ta sẽ quay lại chỗ làm nhưng cô sẽ không phàn nàn về điều đó. Tối mai anh ta sẽ quay lại. Cô sẽ tỏ ra vui vẻ và cảm thông, cách cư xử đó sẽ làm anh ta muốn gặp cô nữa, rồi có thể trong vài tháng tới, khi...

Ding doong.

Roo nín thở và quay đầu sang. Một thứ âm thanh ghenghen, khê khàng nhưng có thể nhận ra ngay lập tức, báo hiệu di động của Niall, có tin nhắn.

Việc này có vẻ bất thường. Hàng tháng trời kể từ khi quen anh ta, đây là lần đầu tiên Niall không mang di động theo người. Bình thường thì lúc nào di động cũng ở cùng anh ta, ngay cả trong nhà tắm. Cả hai chưa từng xa cách nhau. Giờ, giống như đứa trẻ nhìn thoáng thấy ông già Noel và không thể cưỡng lại ý muốn tìm hiểu sâu hơn, Roo trườn khỏi giường, lần theo hướng tiếng động phát ra.

Đây rồi, chiếc điện thoại nằm trong túi cái quần anh ta đã trút bỏ vội vàng lúc nãy. Cô cầm điện thoại trong tay và thấy tin nhắn tới từ số liên lạc chỉ ghi mỗi chữ V.

V... V... ngay tức khắc, cô chỉ có thể nghĩ tới Vivica, một trong những đồng nghiệp cũ của anh ta. Cô ta đã chuyển công ty vài tháng trước; Niall đã tới bữa tiệc chia tay cô ta. Anh ta cũng có nhắc qua rằng cô ta là một nhân viên bán hàng lành nghề, vẫn độc thân và rất chăm chỉ.

Roo đang đứng đó, trần truồng, nắm chặt điện thoại của anh ta, đầu óc quay mòng mòng. Một phần vì đây là lần đầu tiên cô cầm được điện thoại của anh ta.

Nhưng một phần cũng vì giác quan thứ sáu mách bảo rằng cô thực sự nên mở tin nhắn này.

Ngón tay cô do dự trên phím bấm. Nếu cô nhấn nút, tin nhắn sẽ hiện ra.

Nếu cô nhấn nút, Niall sẽ biết cô đã nhấn nút.

Trong khi đó, tiếng vòi sen đã ngừng lại. Adrenalin chạy khắp người cô, vì giờ cô chỉ có chưa đầy một phút. Nếu định bấm nút, cô phải làm ngay.

Một mặt, Niall, có thể sẽ ghét cô vì đã dò xét anh ta. Anh ta có thể sẽ nổi giận.

Mặt khác, cô phải biết tin nhắn nói gì.

Phải biết.

Ôi xin đừng là tin xấu...

Cô nhấn nút.

Chúa ơi, cuối tuần tuyệt nhất trần đời!!! Bao giờ bọn mình có thể lại như thế? (nữa là nữa!!!!) Gọi em ngay nhé

Yêu anh nhiều, V xxxxxx

Ôi không, đừng, không. Roo rên rỉ sợ hãi, nào cô cố tiếp nhận ý nghĩa của những con chữ. Cô thấy buồn nôn... như thể đang phát ốm. Ở đầu cầu thang Niall đã mở cửa ca bin tắm, bước ra sàn nhà lát gạch. Cô không thể đối mặt với anh ta; đầu óc cô chưa sẵn sàng. Tai cô ù đi, chưa đầy bốn mươi giây nữa anh ta sẽ bước ra khỏi nhà tắm, không còn thời gian nữa, anh ta phải quay lại chỗ làm...

Rồi, xóa ngay tin nhắn này. Cô gằn như nín thở, ngón tay bỗng nhiên to chẳng kém những chiếc xúc xích, Roo lóng ngóng ấn và ấn những nút cần thiết. Cô áp chặt chiếc điện thoại vào ngực để giấu đi tiếng động phát ra với mỗi tác vụ mới. Cuối cùng tin nhắn đã bị xóa, biến mất mãi mãi. Cứ như thể cô tưởng tượng ra nó, trừ việc cô biết mình không hề tưởng tượng. Trong phút chốc, cô lóng ngóng thả điện thoại trở lại túi quần Niall. Thế rồi cửa nhà tắm bật mở và anh ta xuất hiện, hùng dũng lau khô người bằng chiếc khăn màu hoa cà yêu thích của cô.

Roo thốt lên, “Em phải vào nhà vệ sinh,” rồi chạy qua anh ta.

Lúc cô quay lại, anh ta đã mặc quần áo đầy đủ và sẵn sàng biến.

“Anh chả muốn đi đâu.” Anh ta đặt một nụ hôn chiếu lệ lên miệng cô, đồng thời vỗ vào túi áo khoác. “Nhưng anh phải đi thôi. Khi thật, điện thoại của anh đâu rồi?”

Cô đứng đó để anh ta tìm điện thoại, nhìn nét lo lắng ngẩn ngui chuyển sang vẻ thư giãn khi anh ta rút chiếc điện thoại trong túi quần ra và theo bản năng kiểm tra màn hình. Không có tin nhắn mới. Tuyệt. Anh ta bắn cho cô một nụ cười tự tin, “Rồi, anh biến đây. Gặp em ngày mai nhé.”

“Ừ.” Giọng cô cao vút và xa lạ, nhưng Niall không nhận ra. Anh ta xoa đầu cô rồi lao xuống gác, ra khỏi nhà - cách, cách, kịch - nhảy vào trong xe.

Roo vẫn đứng chôn chân tại chỗ, cô lắng nghe tiếng chiếc xe phóng đi trên đường. Não cô vẫn đang kêu lục đục khiến cô không thể suy nghĩ bằng lý trí. Chưa đầy mười phút trước, cô có anh bạn trai mà cô hằng yêu thương. Rồi, anh ta có vợ và con, nhưng ngoài chuyện đó ra anh ta gần như tuyệt hảo.

Và giờ, chỉ nhờ một mẫu tin nhắn ngẩn ngui, cả thế giới của cô đảo lộn. Vì dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể đưa ra một lời giải thích thuyết phục cho ý nghĩa rành rành của tin nhắn đó.

Năm phút sau, vẫn đang toát mồ hôi nhưng lần này là vì một lý do khác, cô cố gắng tìm Vivica trên Google. Một ví dụ khác về phép màu của công nghệ trong việc làm được những thứ thông minh không thể tưởng, nhưng đôi khi ta không thể không ước rằng nó đừng thông minh đến thế. Cuộc sống chắc chắn sẽ đơn giản, dễ dàng hơn và ít đau khổ hơn trước khi Mạng ra đời.

Vivica “Liên doanh Broughton và Wingfield” trên mục hình ảnh của Google cho ra ba hình ảnh của Vivica Mellon đang được trao cúp vì đạt doanh số bán hàng xuất sắc năm ngoái. Cô ta trông cũng giống một nhân viên bán hàng. Mái tóc đen bóng được cắt ngắn cho phù hợp với công việc, cô ta dùng son môi và viền môi đỏ và mặc một bộ quần áo màu xanh dương bằng vải không nhàu.

Thôi được, chắc không phải vải không nhàu nhưng Roo cảm thấy dễ chịu hơn khi nghĩ thế. Về thắng lợi bằng-mọi-giá trên gương mặt hình trái tim của Vivica cho thấy tất cả những gì Roo cần biết về tính cách của cô ta. Nếu cô ta làm việc trong cửa hàng và bạn muốn một chai sữa, cô ta sẽ không bao giờ để bạn bước ra khỏi cửa hàng cho đến khi bạn mua một cái tủ lạnh.

Có phải cô ta không?

Có phải cô ta đã ngủ với Niall không?

Có phải tất cả những điều đó lại xảy ra không?

Roo run run tắt máy tính xách tay. Cô không thể chịu được điều đó. Cả đời cô lúc nào cũng yêu phải những gã mới đầu thì hoàn hảo rồi hóa ra lại toàn những thằng tồi. Hết lần này tới lần khác bằng cách này hay cách khác, họ khiến cô thất vọng và làm tan nát trái tim cô. Lũ chết giấm.

Gặp gỡ Niall, cô cứ tưởng mình vớ được hũ vàng. Cuối cùng thì, lần này mọi việc cũng khác.

Thế rồi, khi đã chiếm được cô, anh ta nói anh ta đã có gia đình.

Thú thực mà nói chuyện đó chẳng hay ho gì, nhưng có những lý do tuyệt hảo cho việc anh ta phản bội vợ.

Hay là cô tưởng vậy?

Và giờ thì là chuyện này.

Cô không biết chắc nhưng có vẻ như Yasmin không phải là người duy nhất Niall phản bội.

Roo thấy hoảng loạn, nôn nao và cô đơn kinh khủng. Bằng cách này hay cách khác, cô sẽ phải tìm ra sự thật.